

KARTA EWIDENCYJNA ZABYTKU NIERUCHOMEGO NIEWPISANEGO DO REJESTRU ZABYTKÓW

3. Miejscowość

GŁOBICE

1. Nazwa

HISTORYCZNY UKŁAD RURALISTYCZNY WSI

2. Czas powstania

1402 r.; XIX w.; pocz. XX w.

9. Materiały graficzne

4. Adres (ulica, nr posesji)

obszar wsi

5. Przynależność administracyjna

województwo dolnośląskie

powiat górowski

gmina Niechlów

6. Współrzędne geograficzne

N: 51°38'32", E: 16°20'33"

7. Użytkowanie obecne

mieszkalne
rolnicze

8. Stan zachowania

4

Mapa w skali 1:5000 w zał. nr 1.

10. Istniejące zagrożenia, najpilniejsze postulaty konserwatorskie

Nazwy: Głowaczow(?) (1402), Glogschon (1670), Globitzen (1687-1688), Globitschen (1787, 1830, 1845-1945)

Historia: Wieś o metryce średniowiecznej (pierwsze wzmianki – 1402 r.). W 1681 r. Głobice stanowiły własność Georga von Stosch, następnie hrabiego von Schmettau (1765 r.) i starosty von Massow (1787 r.). W k. XVIII w. wśród mieszkańców wsi wymieniano 22 zagrodników, 6 chałupników, odnotowano dwa domy parafialne. Wtedy też powstała kolonia zagród położona na płn. - zach. od siedliska. W k. XVIII w. i I poł. XIX w. w miejscowości funkcjonowały dwa folwarki. Przed 1830 r. majątek stał się własnością rodziny von Königsdorf. Wówczas we wsi wymieniano dwie szkoły katolicką (1830 r.) i ewangelicką (1830 i 1845 r.) oraz leśniczówkę. W I poł. XIX w. na terenie miejscowości działał browar, gorzelnia. Od 1877 r. do pocz. XX w. Głobice były w posiadaniu rodziny Schunck. Przed 1912 r. stały się własnością Alfreda Gilka-Bötzow i weszły w skład utworzonego przez niego fideikomisu z siedzibą w Wyszanie. Następnie, przed 1922 r., Gottharda Hoffmanna. W 1936 r. dobra zostały rozparcelowane. Do reformy administracyjnej z 1818 roku miejscowość przynależała do powiatu wołowskiego, potem została włączona do powiatu górowskiego.

Głobice są wsią w typie wielodrożnicy. W płn. części miejscowości ulokowany jest zespół dworsko – folwarczny z parkiem krajobrazowym stanowiący dominantę przestrzenną w krajobrazie. Folwark znajdujący się w zach. części założenia rozlokowany jest wokół rozległego, czworobocznego dziedzińca ze zwartą zabudową gospodarczo – mieszkalną z k. XIX w. i pocz. XX w. Po zach. stronie majdanu znajduje się okazały spichlerz z pocz. XX w. Dwór, który ulokowany był po wsch. stronie podwórza został rozebrany w l. 40 -tych XX w. Park pochodzący z II poł. XIX w. jest w złym stanie zachowania. W środkowej części miejscowości, po wsch. stronie siedliska, w pewnym oddaleniu od drogi głównej znajduje się cmentarz ewangelicki z k. XIX, pocz. XX w.

Historyczną zabudowę wiejską tworzą, luźno sytuowane przy drogach, niewielkie zagrody. W płn.-zach. części miejscowości, w obrębie dawnej kolonii, zachowało się kilka zagród w zabudowie zwartej. Historyczne obiekty pochodzą z k. XIX, pocz. XX w. Są to skromne budynki murowane o prostych, zwartych bryłach, opartych na rzutach wydłużonych prostokątów, kryte stromymi dachami dwuspadowymi, z pokryciem z dachówki karpiówki w kolorze ceglonym matowym lub z dachówki zakładkowej o elewacjach wykonanych tynkiem lub ceglanych.

Istniejące zagrożenia: rozbiórka historycznej zabudowy, przebudowa historycznych obiektów w sposób powodujący naruszenie ich tradycyjnych wartości, lokowanie nowych obiektów w obszarach i w sposób naruszający historyczną kompozycję oraz układ, w miejscach historycznie nieuzasadnionych, wprowadzanie zabudowy w obszary historycznie niezabudowane, w szczególności na zatyla działek, dogęszczanie zabudowy, budowa nowych obiektów w ahistorycznej formule, z zastosowaniem materiałów wykończeniowych i kolorystyki obcej lokalnej tradycji budowlanej.

Postulaty konserwatorskie, bibliografia, źródła, materiały kartograficzne w zał. nr 2.

11. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

12. Opracowanie karty ewidencyjnej (autor, data i podpis)

mgr Beata Basa Miodyńska
sierpień 2024 r.